

Csillag Tamás

Otthon, egyedül

Üres lakásba hazamenni.
Másfajta bátorság ez,
mint a fegyverfogóké.
Nem torkolattüzeket
fürkészünk,
hanem szerető szemek csillogását.
Nem gépfecskék zúgására
rezzenünk,
a kályhák hallgatása riaszt.
Jó lenne emlékezni madárra, kertre,
régire, szép esőkre,
de most csak ez a szoba van,
ez a pupillákban tükröződő, megfáradt kontinens.
Talán volna még idő újra megszületni,
talán volna még idő bevallani, hogy élünk,
összehúzni széthagyott szóközeinket.
Másfajta bátorság a miénk,
mint a fegyverfogóké, máshogy is ölelünk.
Ha ölelünk, mintha utoljára
szorítanánk feleségünk derekát,
mintha utoljára simogatnánk kisfiunk fejét;
nevetése tisztára mossa
a köveket, a szürkét
színre festi,
ahogy minket is.
Olyankor azt érezzük:
nincs fegyver, ami
foghatna rajtunk.

CSILLAG TAMÁS (1987) Békéscsabán élő költő. Informatikával foglalkozik, mellette szociológiát hallgat levelező tagozaton.

Lassan, ízlelgetve

Tudom, milyen nagyon egyedül lenni,
tudom, milyen férjezett nőt szeretni,
hogymilyen valamit önzetlenül adni,
kicsipénzért gombokat nyomogatni,

gyűlölni mindenkit, aki kicsit más:
nénikét, bácsit, cigányt, magyart, migránst;
egy újszülöttben meglátni a csodát,
félni, hogy elárverezik a hazát,

megélni, hogy pusztul az anyanyelved,
egyre ritkábban olvasni verset,
mindig makacsabban akarni újat,
dolgozni akkor, mikor más kifulladás;

úgy hazatérni, hogy nagyon várnak,
s várni, hogy szólítsanak apának.

Köznapi giccs

Van, hogy jobban megríkat a köznapi giccs,
mélyebbek azok a szemkörnyéki ráncok,
kuszábbak a tenyér kartográfiai.
Most még könnyű ujjakkal játszik a nyár a
villanykarók drótjain, nekem nincs ujjam a gitárhoz.
Sekedvűn nézem a világ folyosóit,
a tévére gondolkodom, szép mosolyú nőkre,
a menekültek gubbasztó fecskesorára;
olyan vagyok, mint a tébolyult szerelmesek:
egyik kontinensen sem találom haza.